

"Položit̄ život svoj za prijatelje,
u takvu Ljubav vjerujem!"

TAKE

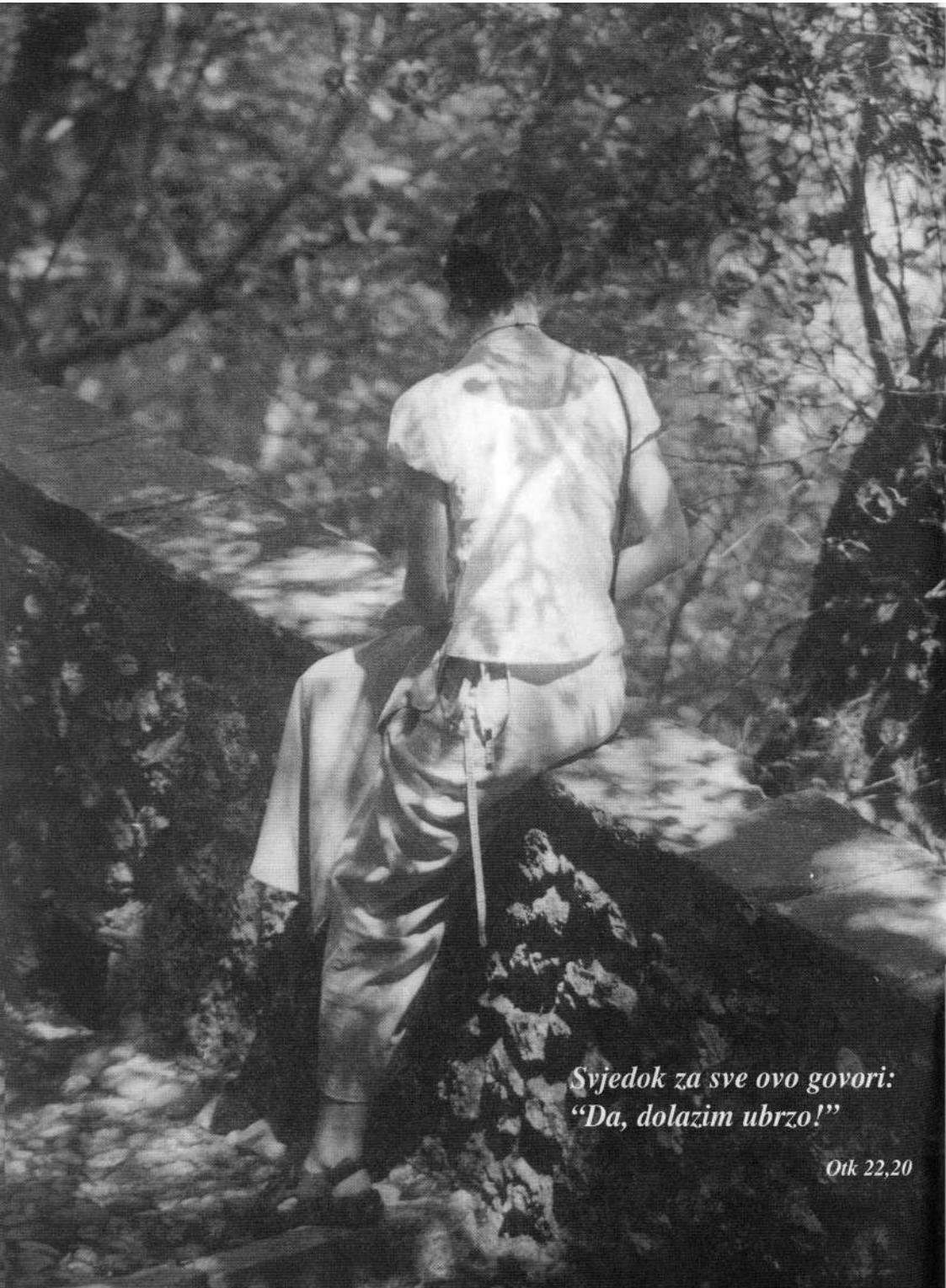
LIST FRANJEVAČKE MLADEŽI

BROJ 4 • GODINA XII • PROSINAC 2004. • CIJENA 6 KN

ANKETA:
Kako vratiti Boga u Božić

INTERVIEW:
Natalija i Josip Lovrić

ISSN 1331 - 6109

*Svjedok za sve ovo govori:
"Da, dolazim ubrzo!"*

Otk 22,20

uvodnik

Došao je još jedan Božić. I blagdanska kupovna groznica. I Djed Mraz koji trči uokolo. I svi ukrasi koji nas već danima prate. A gdje je u stvari naš Božić? Tim pitanjem smo se malo pozabavili u anketi, prigodnoj za ovo razdoblje. Primjetit ćete da je ovaj broj Taua velikim dijelom posvećen božićnom razdoblju, kao što to i priliči. U rubrici Povijest Frame sve smo bliži sadašnjosti, pa se neki od vas i sjećaju susreta iz 2001. g., a ono što ste možda i zaboravili obnovit ćete čitajući tekst. Predstavljamo vam i Framu Požega koja će, nakon Sigećana, pokušati biti još bolji domaćim idućeg kapitula. Što se sve zbivalo na ovom kapitolu, napisali su mnogi od vas putem interneta pa smo u takvom (malo drugačijem izdanju) to prenijeli i u Tau. Ima još mnogo događaja što su se već zbili u ovih par mjeseci, mnogi tek dolaze ili već traju kao Godina euharistije. U nadi da ćete i dalje koristiti Tau (u prvotne svrhe - čitanje, ili ine svrhe), pozivamo vas da i dalje obogaćujete list svojim prijedlozima i tekstovima. Sve to ćete lakše pamtiti ako imate gdje zabilježiti te događaje. Zato vam uredništvo Taua i autor Nadaline i Alojza u ovome božićnom broju daju poseban poklon: veliki poster Nadaline i Alojza! Nažalost, ne u prirodnoj veličini, ali zato smo to nadoknadiли kalendrom za iduću godinu u koji možete ubilježiti rodendane vaše "Nadaline" ili vašeg "Alojza". Cijelo uredništvo Taua vam ovaj Božić želi radost pastira koji su se došli pokloniti novorođenom Kralju. Blagoslovjen Božić!

"Želite li dobro proslaviti Božić? Nadite načina da budete nekome suputnikom i supatnikom i, ako je moguće, razveseliteljem."

(fra Bonaventura Duda)

Ana

TAU - LIST FRANJEVAČKE MLADEŽI

List izdaje: Provincijska središnica Franjevačke mladeži Provincije sv. Cirila i Metoda
Glavni i odgovorni urednik: Ana Fruk
Urednicko vijeće: Marta Bogdan, Rok Čosić, Mirjam Grosek, Dora Novosel, Mladen Ilijević
Lektor: fra Petar Cvekan
Adresa uredništva: Kaptol 9, 10000 Zagreb, Hrvatska, tel./fax: 01/481-48-24, e-mail: tau-frama@net.hr
Broj žiro računa: 2484008-1101108180
Preplata: Godišnja preplata za 4 broja iznosi 24 Kn
Rukopisi i fotografije vracaju se u dogovoru s uredništvom
Tisk: Offset - Markulin / Lukavec

SADRŽAJ

4 MEDITACIJA

"Ustanite, hajdemo!"

10 ANKETA

Kako
vratiti
Boga u
Božić

18 Apostolsko pismo Ivana Pavla II.

21 INTERVIEW

Natalija i Josip
Lovrić

24 PREDSTAVLJANJE FRAMA Požega

USTANITE, HAJDEMO!

Upovodu 45. obljetnice biskupskoga posvećenja i 25. godišnjice izbora za Petrova nasljednika, Sveti Otac je napisao knjigu "Ustanite, hajdemo!" (Mk 14, 42), u kojoj je skupio sjećanja na godine biskupovanja u Krakowu i u Rimu.

Jedno poglavlje napose posvećuje svojim susretima s djecom i mladima. Kako bi otkrili svoj vlastiti poziv i ustrajali u njemu, Papa mladima osobito preporučuje redovitu ispovijed i duhovno vodstvo, što će im pomoći i da se ne izgube kad uđu u svijet odraslih. Piše također kako je volio pjevati uvijek kad bi prilike dopuštale, a osobito s mladima, te da je pjesma bila jedno od rijetkih dopuštenih sredstava za pouku mlađih u vjeri u vrijeme komunizma u Poljskoj. Pjesmom su, prema evangelistu Luki (Lk 2, 13-14) anđeli pozdravili rođenje Spasitelja i navijestili slavu Bogu i na zemlji mir ljudima, miljenicima njegovim. Radosna pjesma i danas ostaje lijepi

izraz naše ljubavi prema Bogu i radosti što nas je pozvao i poslao svjedočiti za Njega.

Pod naslov Papine knjige možemo staviti i postupke Mudraca s Istoka, pohoditelja "Svetla istinskoga, koje rasvjetljuje svakoga čovjeka" (usp. Iv 1, 9). Oni nisu ostali mirni kad su ugledali neobičnu pojavu na nebeskome svodu (danas je mnogi tumače kao komet), nego su se zanimali, raspitali, krenuli na put i stigli u Jeruzalem. Iako su ih ondje dočekali sa sumnjom i porugom, uputili su ih u Betlehem jer su poznavali proročke najave o rođenju Pomazanika Božjega. Mudraci su susreli Spasitelja, obdarili ga darovima i "vratili se drugim putem u svoju zemlju" (usp. Mt 2, 1-12). Ove se godine priprema i Svjetski dan mlađih u Koelnu u mjesecu kolovozu upravo pod gesлом: "Dodatamo pokloniti se (novorođenome kralju židovskome)" (Mt 2, 2). U tamošnjoj se katedrali, naime, čuvaju relikvije Sv. Triju Kraljeva. Ondje će se uz Svetoga Oca okupiti tisuće mlađih kako bi čuli ohrabrujuću riječ svoga pastira i bili utvrđeni u vjeri. I mi moramo izići iz vlastite komotnosti i pogrešnih predodžbi o Bogu da bismo u

skromnosti štalice, siromaštvu Nazaretske obitelji i bespomoćnosti Betlehemskega Djeteta susreli i prepoznali Boga koji nam je došao u susret i poziva nas da mu otvorimo svoje srce kako bi se rodio i u nama.

Imali ste prilike, vjerujem, već mnogo puta čuti kako je i život u Franjevačkoj mlađez - Frami poziv. Kao i za svaki poziv u Crkvi, "glavni i odgovorni" je Bog koji zove mlađu osobu da svoja krsna obećanja intenzivnije i svjesnije zaživi među vršnjacima u zajednici. S godinama se ustalilo i ustrojstvo hoda putem franjevačkoga poziva, koji počinje upoznavanjem s konkretnom zajednicom i vremenom priprave za obećanja. Pogrešno bi bilo očekivati nakon davanja obećanja samo prava i povlastice, a ne se davati zajednici u kojoj i za koju sam dao obećanja. Tu nam je najveći primjer i izazov sam Gospodin Isus, čija je "hrana vršiti volju Očevu", koji je došao služiti a ne biti služen, te je do kraja ostvario vječni Božji plan otkupljenja ljudskoga roda, makar je uključivao i okrutnu smrt na križu.

Sveti je Franjo, koga smo odabrali za

vođu na svome putu - kako govorimo u Molitvi Franjevačke mlađez - Frame, po izvješćima životopisaca naslutio vezu utjelovljenja i euharistije: ono što se po Duhu Svetome dogodilo u Djevici Mariji - da Bog dođe među nas i postane jednim od nas, dogada se i u svakoj euharistiji, nekrvnom spomenu Isusove žrtve radi nas ljudi i radi našega spasenja, gdje plodovi Božjega dara i ljudskoga mara postaju Tijelo i Krv Kristova. U svakoj euharistiji na poseban način - dobro se toga prisjetiti u ovoj, euharistijskoj godini! - Bog je opipljivo i stvarno Emanuel: S-nama-Bog i Zanas-Bog! Zato najljepše i najbolje slave Božić oni koji kao obitelj podu zajedno na misu, na njoj sudjeluju molitvom i radosnom pjesmom, svi koji mogu se pričeste, a potom okupe oko obiteljskoga stola.

Potrudimo se i mi ovoga Božića primiti to Dijete, taj Dar neba u kojem se smiješi i grli nas ljubav Božja - u slozi, u miru, poštivanju i klicanju zbog velikih djela koja nam učini Gospodin. Ustanimo, podimo i pridružimo se klanjateljima koji su nam prethodili i prgnimo koljena, otvorimo srca i duše pred Velikim koji postade Malen, pred Vječnim koji odluci živjeti u vremenu da bi nama otvorio put prema vječnosti, pred Svermogućim koji se ponizno predaje ljudskoj brizi i ljubavi! Nosimo taj pokret, zanos i štovanje u ovom, trećem Kristovom tisućljeću, svima koje ćemo susresti, s kojima ćemo slaviti, kojima ćemo čestitati! Sretan Božić svakome!

fra Krinoslav Kocijan

Vjera ljubavlju djelotvorna 2001

Jednog subotnjeg prijepodneva Marija iz Nazareta (ili: Majka, kako su je zvali učenici) odluči promijeniti neke stvari u raju. Poput svake domaćice i majke imala je ona oko osjetljivo na potrebe drugih (znao je to njen Sin dobro - osobito nakon onog njenog "Vina nemajul" u Kani Galilejskoj), pa je tako primijetila da bi lakše uslišavala molitve svoje djece kada bi rajske arhive bio pospremljen. Bilo je potrebno subotnje spremanje! Povjerila se Sinu, a on, poslušan kao uvijek (pitajte, uostalom, sv. Luku), odmah se uputi prema rajske arhivu. Uz to, želio je ugoditi majci, jer je subota njen dan.

U arhivu ga dočeka gomila papira, omota, fascikala i on, ne znajući od kuda početi, sjedne na prvi ormarić, ali papiri, previše natiskani u ladicama ormarića, počeli su ispadati i letjeti zrakom. Isus potrča i pokupi ih sve - da se nijedan ne zagubi! Vrati se, sjedne i pročita naslov. Pisalo je - "Frama". "A-ha!" - pomisli Isus - "ovo je ormarić brata Franje iz Asiza!" Svi su znali da je Franjo više mario za uvježbavanje ptičjeg zbora rajske vrbaca, nego li za papiere i pravila koja su važila u arhivu. Pa i pravilo svog reda na jedvite je jude napisao! "Reći ču mu nasamo."

Isus nastavi razgledati papire - jednostavno su bili zanimljivi - fotografije, komentari, svjedočanstva, obraćenja, isповijedi - prava gomila izljeva milosti bila je zabilježena na tim stranicama. Zapravo, da budemo iskreni, htio je vidjeti koliko njega ima na svim tim fotografijama. "Gdje god su dvojica sabrana u moje ime..."

Prvo mu dopadne svežanj fotografija s dočeka nove godine 2001. u crkvi na Kozari Boku. Par stotina framaša nije otišlo divljati na Trg uz treštanje sa zvučnika, žesticu i petarde, nego je došlo potražiti njegov blagoslov u ponoćnoj Euharistiji. Smješkao se pomislivši koliko ti framaši ni sami nisu svjesni milosti koju su te godine primili. Framaše je nakon mise zabavljao bend okupljen ekskluzivno za tu prigodu (s posebno uspjelom izvedbom kolopleta eurovizijskih hitova). Crkva je ostala otvorena cijelo vrijeme.

U travnju te godine su framaši odmah poslije provincijskog susreta na Trsatu zajedničarili na nacionalnom susretu u Splitu. Ugledavši fotografiju mnoštva (tisuću mlađih ili tako nešto) s uzdignutim stisnutim šakama, pomislio je kako je ona greškom završila ovdje, ali se sjetio da je bilo riječ o novom hitu - "Ocu Abrahamu" (koliko je ono sinova imao?).

Slijedeće što mu je privuklo pažnju bila je hrpica papira s franjevačkog Marša od Đakova preko Vukovara do Iloka "S Franjom Isusovim stopama", koncem srpnja - kako to već svake godine biva. Sjetio se svakog od tih 130 i nešto više kilometara na kojima je on, Isus, hodao skupa s framašima. Među papirima bilo je podosta bilješki, svjedočanstava i dojmova. Već pod prstima je osjetio da je sve to duboko proživiljeno, pa poželi prisjetiti se ponekih. Jedan framaš je napisao: "Dugo je Frama za mene bila tek mjesto na kojem smo zajedno - ja i mnogi drugi sličnih meni. Zajedno slavimo sakramente - Bogu hvala, veselimo se i pjevamo - Bogu hvala, o korizmi prikupljamo namirnice koje nosimo siromasima - Bogu hvala. Ali dode trenutak kad se zapitaš je li to sve što ti bratstvu daje, sve što bratstvu možeš dati?"

Odgovor je dao hod što je prolazio ulicama kojima je pred koju godinu bješnjela mržnja. Hodati i pjevati ulicama Đakova ili Vinkovaca nije bilo isto kao to činiti u Vukovaru, gdje su se ljudi skrivali od pogleda. Odlazak na Svisvete na Mirogoj nije bio isti ovom odlasku na Ovčaru. Klanjanja u crkvama nakićene i pozlaćene unutrašnjosti nije isto kao i klanjanje u crkvi u Vukovaru, gdje je žbuka zguljena mećima, u zidovima tragovi topovskih hitaca, a miris stradanja posvuda. Istina, krenuli smo na ovaj Hod htijući na dobar način provesti vrijeme, ali smo ubrzo shvatili da se to pretvorilo u nešto puno važnije - LJUDI su oni kojima je TREBAO naš dolazak. Naša pjesma nije bila puko ludiranje - naše prisustvo vraćalo je ljudima nadu i snagu, donjevši im podršku koju im nisu dale posjete raznih stranačkih delegacija. (To je ona "vjera ljubavlju djelotvorna" - iz naslova!) Došli smo praznih ruku, a oni su nam zahvaljivali do nebesa. Nigdje ljudi nisu iznijeli na ulice pred nas toliko hrane, kolača i sokova kao ti ljudi koji su bez doma, bez obitelji, bez posla. Takvo je srce čovjeka ravnice!

Jedna framašica kaže: "Posebno za mene je bilo iskustvo hoda u šutnji od Sotina do Šarengrada. Pokorničko bogoslužje i sakrament pomirenja koje smo tamo slavili ohrabriло me na temeljiti razmišljanje o svom životu." "Da", sjeti se Isus "tada si to primijetila ti, ja sam te za taj tvoj pristanak počeo pripremati mnogo ranije..."

Nekom drugom framašu upečatljivo je bilo spavanje uz Presveto u Sotinu - u dvoranici gdje se, dok se porušena crkva ne obnovi, slavi Euharistija.

Asiz su istaknuli mnogi framaši - molitvu na Franjinom grobu, mir u klaustru samostana sv. Damjana, veselje potpunog oprosta u Porcijunkuli ili slavljenja božićne mise usred ljeta u Grecciu. I tako mnogi...

Na duhovnom kapitolu u Našicama koncem rujna framaši su razmišljali o Frami kao obliku života - dobra tema za sve framaše koji se pitaju što je to FSR? Vrhunac euforije dogodio se u subotu navečer na našičkom korzu, kad su si framaši dali oduška u pjevanju i plesu.

Ma, kad se još sjeti, bilo je te godine (a kako i neće biti - ipak je to zajednica koja je te godine ušla u desetu godinu postojanja) još štošta - hodočašće u Medugorje, što je njegovoj majci bilo osobito draga. Pa, onda je jedna grupica oputovala "u misije" na Vis - nasmijao se sjetivši se zaprepaštenja mlađih Višana kad su vidjeli da framaši ulaze u kafić. "Koliko samo vremena mlađima treba dok ne shvate koliko je NORMALNO biti čovjek!" pomislio je. Pa, te iste godine su nekadašnji framaš - fra Ratko i nekadašnji strojvod - fra Goran postali njegovim svećenicima dovijeka! Dvije krasne framašice, Antoniju i Patriciju, pozvao je da mu pomažu u nebeskim poslovima. Pa kad se samo sjeti svih sitnica koje su toliko skrovite da ih samo on zna - svih "slučajnih" susreta na ulici, svih "dosadnih" nagovora framaških duhovnika, svih pospremanja prostorija Frame (uključivo i toaleta) kad "nitko" to ne vidi, svih susreta mjesnih bratstava nakon neprospavane noći, usmenog ispita od četiri sata, peciva umjesto ručka i još nošenja torbe na kolodvor prijateljici koja putuje, svih "praznih" sakramenata pomirenja i "suhih" molitvi, svih krivih optužbi i pogrda, svih ničem zaslужenih osmijeha, svih, svih... Koliki je samo broj svih očevih blagoslova koje je vlastitom rukom utisnuo u srce svake osobe dok je ona toga bila najmanje svjesna?

Isus odloži svežanj papira iz ruku - mnogo je vremena proveo u arhivu, a toliko ga je još posla čekalo na Zemlji. Mislio je na framaše, nekako osobito na Alojza i Nadalinu. Smislio je što će lijepongoga učiniti za njih danas...

Josip Ladić

Božić za poklon (Poklon za Božić)

Božić je najprije mali Bog, što znači da se u tajni Božića krije najdublja istina kršćanske vjere, istina o Bogu koji se daruje nama ljudima na posve osobit način, lišen svih ceremonija, protokola, blještavila i glamura kojeg je ovo današnje vrijeme prepuno.

On je jednostavno i velik i malen, nedokučiv i pristupačan i može ga se naći u štalici u Betlehemu.

Svi smo mi danas manje ili više "načeti zubom vremena", prepunirana iz djetinjstva, strahova za bolje sutra i u kroničnom nedostatku vremena za potrebne, kao da smo uhvaćeni u mrežu bezizlaznih situacija suvremenog načina života.

Darivanje Boga čovjeku je na protiv konkretno, ono je opipljivo i stvarno.

Utjelovljeni Bog rođen je na rubu siromaštva, nije proživio dugi životni vijek, niti je bio pošteden ljudske zlobe, prevrtljivosti, obmana i laži, umire razapinjanjem na križu.

Naš Bog je živio tako jednostavno, usudio bih se reći obično, bio je blizu potrebnima, mnogo više ljudskiji od nas samih. Pa to i je najveći dar i poruka nama ljudima: "živjeti istinsko čovjekoljublje". Bog nam svojim primjerom govori: ljubite jedni druge onakvom ljubavlju kojom sam Ja ljubio vas, budite istinski dar jedni drugima.

Andrija Brigić

Svaki Božić u meni budi novu radost... i znatiželju. Kakav će biti ovogodišnji susret s Betlehemskim Djetešcem? Što mogu učiniti da Ga što bolje primim u svoje srce? Kakvim darom uzvratiti za takav dar neba? Bjelina snijega otkriva mi kakvo bi trebalo biti moje srce. Ali ono se često osjeća upravo suprotno - nespremno, rastreseno, uplašeno i pokazuje put baš kao i onog prvog Božića mudracima s istoka... slijedim ga.

Probijajući se kroz ledeni vjetar i snježnu oluju primjećujem tragove... Izgleda da je još netko krenuo u potragu za ljubavlju... I da je stigao prije mene!!! Pomalo ljuta što nisam bila brža, šuljajući se i osluškujući zvuke poznate melodije, tiho provirujem u štalicu... "obradovah se radošcu veoma velikom" (usp. Mt 2,10) gledajući svoje sestre kako se

ponizno klanjaju pred Malim Kraljem koji je "povijen u siromašne pelenice i položen u jasle" (usp. 4 PA 20)... i prinose mu svoje darove. Zacrvenih se... Joj! Pa ja nisam ništa spremila za Maloga Kralja... Bilo me je sram; htjela sam se vratiti nazad i skoro sam izgubila svaku nadu... Tako sam žarko željela pristupiti k Njemu! Želja moga srca bila je jača od mene same! Svjetlost me sve više privlačila i polako sam zaboravljala na svoju nespremnost. Već sam bila ispunjena milinom Njegove prisutnosti. Djetetov smiješak zagrijao je moje srce i ispunio ga radošću, mirom i ljubavlju. Osvojila me Njegova malenost!

Kako sam morala ustati i krenuti dalje, poželjela sam da ovaj trenutak sjedinjenja traje vječno! Djetešće kao da me čulo i nije me moglo razočarati. Šapnulo je mojoj duši: "Onaj komadić Kruha koji svakodnevno blaguješ i pred kojim se klanjaš - tu se skrivam! Tu sam trajno i živo prisutan!"

Nikada nisam dobila ljepši poklon za Božić! Bilo mi je jasno da se Djetešće svaki dan meni potpuno daruje i da to isto očekuje od mene. Zato odlučih ovog Božića u tišini, u potpunom predanju darovati mu "kolijevku svoga srca u kojoj će se za Njegovu ljubav svatko ponovno roditi."

s. M. Klara od Djeteta Isusa

Kako vratiti Boga u Božić

Što misliš o Djedu Božićnjaku (Djedu Mrazu) i kako možemo vratiti Boga u Božić?

Slaven Marodt, Frama Osijek Tvrđa:

Ja baš i ne volim Djeda Mraza. Koliko znam, on je negdje iz skandinavskih zemalja. To su Amerikanci onda uzeli i komercijalizirali, a to nema nikakve veze s Božićem. Tako da se današnjoj djeci Božić svodi na poklone, a zaboravljeno je zašto se slavi Božić. Božić za mene znači dan kad je rođen Spasitelj, vrijeme kada možemo ponovno u sebi doživjeti i proživjeti rođenje Isusovo i radosno iščekivanje.

Silvija Vuković, Frama Našice:

Što se tiče tog čuvenog Djeda Božićnjaka, o tome imam mišljenje - totalna glupost! Zašto? Zato što ne vidim nekog smisla. Božić je rođenje Djeteta, a kakve veze Djed Božićnjak ima s Rođenjem? To zbunjuje djecu! Mislim da je to izmisnila coca-cola. Za mene je Božić prije svega blagdan radosti, utjehe, nade... Ohrabruje me u mom pozivu da ostanem ono što jesam - živjeti i svjedočiti Božju ljubav! Iv 3,16: "Uistinu, Bog je tako ljubio

svijet te je dao svoga Sina Jedinorođenca da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni!"

Božica Borić, Frama Kloštar Ivanić:

Središte Božića jest samo Bog koji se utjelovio i kao dijete došao radi nas na ovaj svijet. Svatko u ovo vrijeme osjeti neki duh radosti i veselja, toplinu oko srca, a to je samo milost Božja. Tu radost nam ne može donijeti Djed Božićnjak tj. ne možemo je naći među poklonima jer ona dolazi iz srca. Djed Božićnjak je ionako izmišljotina, izmišljeno po primjeru sv. Nikole, ljudima prikazana na lijep način. Za mene to nije nikakav znak. Mali Isus je taj koji će nam dati darove - ljubav, obitelj, priateljstvo, zdravlje, a mi možemo uzvratiti svojom zahvalnošću.

Ljubica Nedeljko, Frama Čakovec:

"Ubili smo Djeda Mraza, la-la-la-la" Nakon što smo se rješili Djeda Mraza, vraćamo Boga u Božić. Vratit ćemo ga tako da ne poklanjamo materijalne nego

RADOST GOSPODNE - SNAGA NAŠA

"U knjizi Nehemijinoj ima čudesan redak. Kad su ono Židovi, povratnici iz Babilona, proslavili obnovljeni Hram, Ezra i Nehemija otpuštaju narod sa svečanim rijećima: Ovo je dan posvećen Gospodinu... Ne tugujte, ne plačite... jer radost je Gospodnja snaga vaša (Neh 8,9-10). Ako je ikoji događaj rasprjevaо dušu vjernika onda je to bez sumnje Božić sa svim bogatstvom svoga misterija..."

Bonaventura Duda, "Svijeta Razveselitelj"

duhovne darove. Npr. pomažimo onima koji nemaju, posjećujmo domove za djecu i starije da im pokažemo da nisu ostavljeni, budimo im na dar. Jednako tako i u svojim obiteljima.

s. Valerija Široki:

Ha, ha, ha! Djed Božićnjak? Nemoj me zafrkavati! Što o njemu reći? Prije svega bih rekla o Božiću... Božić - Mali Bog! Najljepši dar s Neba! Bog nam se darovao, blizak našem srcu. Pa svatko voli dijete, zar ne?! Za mene je to porast ljubavi prema čovjeku, poziv na ljubav prema čovjeku! Nešto najljepše! Kada sam radila s djecom, kako sam zaobilazila temu Djeda Božićnjaka... Učila sam ih tko donosi darove - anđeli, Mali Isus... Djedu Božićnjaku se jako protivim, to je izmišljeno, čista izmišljena legenda! A mali Isus je stvaran.

"Od onog dana svijet je Njegov. On se zapisao među nas. On ljubi svijet. Čudesno, a za prvi pogled bar čudnovato. Postade Spasitelj, postavši suputnik i supatnik. Želite li dobro proslaviti Božić? Nadite načina da budete nekome suputnikom i supatnikom i, ako je moguće, razveseliteljem. Možda će to biti baš i bespomoćnom šutnjom. Ali, ako možete, pronađite načina da to bude djelom. Možda je to netko vama najbliži. I to neka bude - kako drevna istarska, primorska pjesma kaže - sa svetom Divom Marijom."

*(Bonaventura Duda,
"Svijeta Razveselitelj")*

Pripremila: Mirjam Grosek

XII. DUHOVNI KAPITUL FRAME

24.-26. rujna 2004.

Kako nam se skoro svaki dan nude sve novije tehnike, mislili smo ih i iskoristiti, tako da smo na najnovijem stanju stvari. Tom prilikom smo iskoristili internet - forum Ureda za mlade pri Hrvatskoj biskupskej konferenciji (<http://www.mladi.hbk.hr/ffl/forum/>) kako bi dobili izvješće iz prve ruke samih sudionika. U nastavku dakle slijedi ono što su sudionici ovog foruma napisali o kapitulu. Prvi dio su bili "friški" dojmovi, netom poslije Kapitula napisani, a ostalo je proizvod želje da se ostalima preko TAU-a dočara kako je bilo na Kapitulu.

I. dio

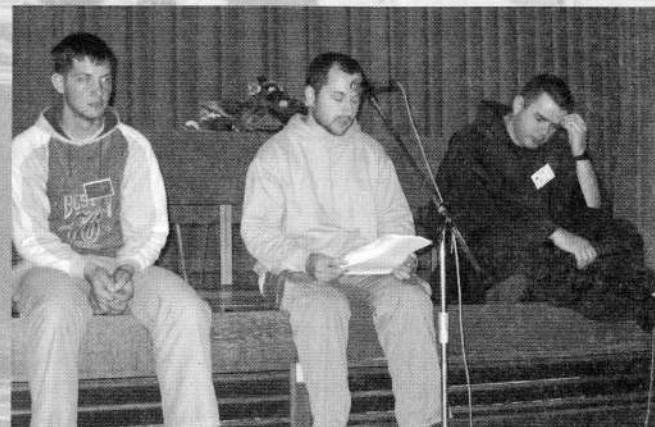
Tema: Framaški susreti

> **Darla - Trsat Lokacija: RIJEKA**
 Hej svima, upravo sam se vratila sa XII. duhovnog kapitula koji se održao od 24.9. do danas odnosno 26. 9. pod nazivom "FSR-nadahnute života" (ako nisam faliла); ovo mi je bio prvi kapitol i mogu reći da je bilo nezaboravno, i lijepo kao i na svim framaškim susretima. Pa čak sam upoznala neke i sa ovog foruma - ZOLE i CVJETKUS. OK, da ne duljim ja će započeti kako je to sve teklo, Zole ili netko drugi će nastaviti:

Dan prvi - 24. 9. - okupljanje framaša i raspored po grupama i, naravno, ovaj put su nam domaćini (zaboravili napisati da je kapitol bio na Svetu) pripremili nagradnu igru... da od imena grupe sastavimo rečenicu koju su otkrili na kraju Kapitola. Svi

vačkom idealu nego išta što se pričalo na Kapitolu. Iako je ta sva priča zapravo potvrđivala sve na predstavi i obrnuto... No, predstava je svakako bila "plastičnija"! Sve u svemu - vrlo sam sretan i zadovoljan!!!

Sike

Slážem se s prethodno rečenim o Kapitolu, pa nadodajem i hvalevrijedno iskustvo biskupa Žerdina, našeg misionara u Peru i njegovu žrtvu za te ljudi, koja se na njegovom licu i iz njegovih riječi može izjednačiti s radošću. Svaka čast svima koji su bili! Ljudi, drago mi je što sam s vama bio dio toga! BVB!

Radež

Najbolja je bila predstava te dokumentarni film o misiji u Peru, a i grupa je bila fenomenalna! Cijelo vrijeme je bilo jako, jako hladno! No ipak mi je bio bolji kapitol u Varaždinu! Svaka čast Sigećanima na odličnoj (da ne pretjerujem) organizaciji, ali nije isto kad je kapitol u Zagrebu ili negdje drugdje. Jedva čekam sljedeći u Požegi!

Zole

A gdje su ostali framaši?!?! (mislim sa svojim dojmovima)

Sorry, stvarno sam zaboravio na biskupa! E taj me je fascinirao. Mislim kad sam čuo biskup, pa kad sam ga vidi, pa dok sam spojio da je on biskup... Uf! Mislim da stvarno živi franjevaštvo! Pogotovo poniznost i siromaštvo!!! SVAKA MU ČAST!!!

Sike

Biskup je car! Što je najbolje, njemu ni ovdje ni u Peru ne treba mitra, palij. Njemu je habit sve! (uz framaške majice) Ajmo ostali!

II. dio

Tema: Kapitul u Sijetu 24. - 26. 9. 2004.

> Tonka Lokacija: Bok Ić

Pa evo, ovo mi je bio prvi Kapitul i bilo mi je STVARNO SVE SUPER!!!! Od okupljanja i ručka do ručka i odlaska kućama! Što je bilo loše? Ništa, iako su mi neki stariji rekli da je bilo i boljih Kapitula, no to je njihovo mišljenje... Posebno ču pamtit'... (sve)... vrijeme koje smo proveli s mons. Gerardom! Čovjek me jednom riječju oduševio! Tako malen, a opet velik!! BVB!

> Daria - Trsat Lokacija: Rijeka

Meni je ovo bio prvi kapitul i bio je jako dobar. To su bila tri nezaboravna dana, toliko mladih ljudi na jednom mjestu, a sve ih povezuje jedna ljubav, jedan čovjek, jedan prijatelj Isus. Upoznala sam puno novih ljudi, stekla nova poznanstva i prijateljstva. Jedva čekam sljedeći kapitul, a dotada neka vas prati Božja ljubav. Želim vam MIR I DOBRO!

> Zorka

Ljudi moji, imate samo još danas i sutra da neš napišete i to je to. I tak' će onda izgledati u TAU-u. I nemojte mi onda neš prigovarat da nije valjalo!

> Zorka

Evo ovako malo pobliže. Kapitul je bio super, upoznavanje novih ljudi i sklanjanje novih prijateljstava. Isto tako, bilo je odlično upoznavanje s pravilom Frame, a posebno mi se svidio film o misiji oca Gerarda koji mi je pomogao upoznati još jedan dio svijeta i njihov način života. Budući da su mi inače Indijanci vrlo zanimljivi, taj film mi je ostao u jako dobrom sjećanju. A što se tiče fešte zadnjeg dana... Sve je bilo super, samo što su naši dragi Sigećani zaboravili svojim mama reći da ispeku kolač! Al', kako smo mi svi braća i sestre probat' ćemo im to ne za mjeriti! (hm...)

Program je bio definitivno pogoden s Davorovim predavanjem, kao bivšim framašem, posjetom biskupa Gerarda i Bratom magarcem.

Uvijek mi je kvaliteta bitnija od kvantitete, ali me malo žalosti broj starijih framaša s obećanjima. Mislim da je važno da dok smo god na Frami i dajemo obećanja da svojim sudjelovanjem na susretima Frame, posebno kapitulu, posvjedočimo mlađima da nam nisu takvi susreti dosadili već i da od mlađih framaša puno možemo primiti.

> Malena-Vtc Lokacija:
Virka

Nekak sam imala osjećaj da fali malo duhovnosti i bliskosti u radu po grupama. Grupa je bila definitivno fenomenalna, ali smo se previše igrali (narančno da je to sve samo ne i loše). Falilo je razgovora, a time mi Kapitul nije imao veliko duhovno značenje. Predstava je bila pun pogodak, tak' da sam ostala bez teksta. Također mi je pješačenje bilo zanimljivo i podsjetnik na marš, a vožnja prepunim tramvajem neponovljivo iskustvo. Zahvaljujući ovom Kapitulu, sama riječ misija je dobila novo značenje za mene. I nije ostalo samo na riječi nego pokušavam to primijeniti i u praksi na mnoge načine, iako je

to teže nego što sam mislila. Ali treba biti ustrajan! A jedna stvar ostaje uvijek i iznova ista: hrana i sreća, ljubav, osjećaj zajedništva i neobjasnjava atmosfera koja jednostavno napuni čovjeku baterije. Osim toga slavila sam rođendan na Kapitulu, i definitivno je bio jedan od najljepših jer sam bila okružena s toliko ljudi koje volim!

> PP Od: Sanders

Uvijek mi je drago doći na kapitol, što zbog novih, a što zbog prijašnjih poznanstava. Najviše se može preko braće doživljiti svjedočenje vjere te meni uvijek iznova daje snage za daljnje življenie bratstva u mojoj zajednici. Na Kapitolu mi se najviše svidjela predstava "Brat magarac" te svjedočenje Gerarda Antona Žerdina koji je franjevac naše provincije te je imenovan biskupom u Peru. Svaki duhovni kapitol je novo iskustvo te ovako "napunjnim baterijama" možemo se kvalitetnije davati u zajednici.

Pax et bonum!

Sapunica po framaški...

NADALINA I ALOJZ

Svanulo je nedjeljno jutro. Kao i u svakom malom pitomom mjestu tu i tamo se čulo kukurikanje i obično je upravo taj zvuk Alojz do tad prepoznavao kao pozdrav za laku noć nakon subotnjeg izlaska. Ovaj put nije bilo tako. Ovaj put se Alojz probudio čak i prije pjetla iz susjedovog dvorišta. Alojz je toliko želio da dođe ta nedjelja da samo što nije ustao u cik zore i sam prošao gore-dolje niz ulicu kukuričući iz petnih žila. Još nikad nije tako nestrljivo nešto isčekivao. Pogotovo ne nedjelju. Očito se nešto veliko s njim događalo. Ne samo da ovu subotu nije nikud izašao već je dobar dio subotnjeg poslijepodneve proveo u kombiniranju košulja i hlača i izabiranju najbolje kombinacije u kojoj će ići na nedjeljnu misu. Njegovim ukućanima je to bilo malo sumnjiwo, ali ga nisu ometali pitanjima. Ionako je mami i tati bilo jasno da posrijedi može biti samo neka djevojka.

Nadalina je nedjeljom dopodne odlazila u šetnju ili na vožnju biciklom. Ove nedjelje je, za promjenu, otišla u svoju sobu i iz kofera izvukla violončelo. Nije ga uobičavala svirati nedjeljom jer joj je od silnog vježbanja za glazbenu školu već pomalo išao na jetra. Ali danas joj se baš sviralo. Naštimala ga je i zasvirala. U pamet su joj dolazile pjesme od Gibonija, Parnog Valjka, naravno Olivera i sve tako neke srednjateljne žalopojke. Časne sestre kod kojih je stanovala su u to vrijeme bile na misi, pa je Nadalina bila sigurna da njena svirka neće nikome smetati. Čak je i zapjevala tu i tamo uz

neki refren. Upravo u trenutku dok je ponešena pjesmom zapjevala *Moj lipi anđele* primjetila je da na vratima stoji njena draga prijateljica sestra Ambrozija s hrpom opeglane robe i osmijehom od jednog do drugog ruba šlajera. Stajala je naslonjena na vrata i slušala Nadalinu borbu s dalmatinskim rjećima kojih su Dragojevićeve i Stipišićeve pjesme prepune. Kad ju je Nadalina primjetila, vidno se zbulila. "Odavno nisi svirala, uživala sam slušajući te. Mislim da si razgalila čak i orah na dvorištu. Nisi li ti malko zaljubljena?", priputita ju Ambrozija kao što to čine sve dobre prijateljice. "Hajde, molim te, Ambrozija, ne davi me. Znaš da nisam. Samo vježbam pjesme za večerašnju misu.", vješto se obrani Nadalina. "Ah, tako", reče Ambrozija, "danас се чини mi se na misi biti malo drugačiji repertoar. Samo nemojte za ulaznu pjesmu odsvirati *Vela Luku*, mislim da fra Bono ne voli tu pjesmu." Nadalina se na to nasmije shvativši da se nije baš najbolje izvukla, a Ambrozija zatvorila za sobom vrata i ode u kuhinju pripremati ručak.

Za to je vrijeme Alojz stajao pred ogledalom i razmišljao kako bi mu dobro došli brkovi jer bi njegovom odveć mладolikom licu dali jednu dozu odraslosti i muškosti. Hm... kad bi mu barem narasli do večerašnje mise. Ili barem da ima nekoliko bora na čelu kao svi prekaljeni junaci akcijskih filmova. No što je tu je, morao se zadovoljiti svojim više-manje urednim tenom i uležanom frizurom. Nadao se da će to biti dovoljno da upadne u ona dva lijepa Nadalinina oka.

Poslijepodne je za oboje proteklo u nestrljenju. Nadalina je krenula ranije u crkvu da se pripremi za euharistiju s ostalim framašima koji sviraju na misi. Alojz je nešto kasnije na lice ispljuskao skoro polovicu tatinog losiona poslije brijanja i krenuo prema crkvi.

Cim je prošao kroz crkvena vrata pogledom je potražio framaše, nadajući se da će i ona biti tamo. I bila je. Noge su mu se u tenu rastopile, a tlak je skočio na 220/150. Mislio se sakriti tu negdje pod korom na dnu crkve i samo blejati u Nadalinu, ali ga je Berko primjetio i pozvao da dođe u prednji dio crkve među ostale framaše. Dok je prilazio bliže lice mu je promjenilo svih 4096 boja koliko je imao display na njegovom mobitelu. Sjeo je s ostalima i pokušao se ponašati normalo. Nije ni primjetio koliko je njegov dolazak kod Nadaline uzrokovao ugodne nervoze. Petljala je po notama iako su bile fino i po redu složene. Glumila je ležernost, ali joj nije najbolje išlo. Uskoro je ministrant potegao zvonce i ona se bacila na sviranje, a Alojz je ustao kao i svi i zapjevao u glas sa framašima. Misa je počela. Sve je išlo uobičajenim tokom osim što je dvoje zaljubljenih koristilo svaku priliku da uputi streloviti i skroviti pogled u smjeru onog drugog. To je trajalo sve do evanđelja, kad su se obadvoje nastojali skoncentrirati i poslušati riječ Božju. A onda, kao u nekom starom filmu, dok su sjedali da poslušaju fra Boninu propovijed, pogledi im se kratko susretnu. Ustvari, to je samo vremenski bilo nakratko. Nadalini i Alojzu je taj trenutak izgledao dugačak kao XII. i XIII. stoljeće zajedno. I ajd ti sad prati propovijed. Ona je bila zbuljena i istovremeno silno radosna. On se skoro onesvijestio. Cijelu propovijed su razmišljali kako da priđu jedno drugom. On je smisljao "najcoolerskiju" rečenicu

koju bi joj mogao reći. Ona se samo kratko pomolila i predala čitavu situaciju Svevišnjem. Nipošto ni ona ni on nisu htjeli da se primijeti da se nešto događa i da ne prate sabrano poticajnu propovijed. No i on i ona su u tim trenucima imali onaj glupavi izraz lica koji imaju likovi u meksičkim sapunicama kad se prisjećaju svoje prošlosti.

Iz takvog stanja ih je trgnulo ustajanje vjernika kad je započelo Vjerovanje. Oboje su se sabrali i ostatak mise pokušali provesti primjereno otajstvu u kojem su sudjelovali. No nešto kasnije se dogodilo nešto što će Nadalina i Alojz vjerovatno pamtit do kraja života. Kad je nakon pretvorbe i molitve Gospodnje došao trenutak da pruže mir jedno drugom, Alojz je pružio ruku i rekao: "Mir tebi", a Nadalina je na to odgovorila: "Mi...sila sam puno na tebe ovih dana." Nakon toga se blago zarumenila. Na to je on rekao: "Volio bih čuti detalje o tome nakon mise." Kimnula je glavom i veliki dogovor je time zaključen. Osjećala je veliko olakšanje i još silniju radost. On se ponovo skoro onesvijestio. Dok su stajali u redu za pričest, Alojz je zahvaljivao Gospodu iz dubine duše. Gotovo se rasplakao.

Nakon blagoslova i završne pjesme Nadalina je spremila violončelo, pozdravila se sa svima i krenula prema izlazu iz crkve. Primičući se vratima mogla je vidjeti Alojza kako je čeka pred crkvom. Kad je izašla iz crkve, rekla mu je: "Stanujem u onom smjeru.", pokazavši niz ulicu. Alojz joj je kavalirski uzeo violončelo iz ruke i dok su kretali niz ulicu rekao: "Pričaj mi o sebi."

B. B.

Nastavak slijedi...

APOSTOLSKO PISMO MANE NOBISCUM DOMINE

PAPE IVANA PAVLA II.

POVODOM GODINE EUHARISTIJE

LISTOPAD 2004. - LISTOPAD 2005.

Kao što je već poznato, Godina Euharistije teći će od listopada 2004. do listopada 2005. Prigodu za takvu inicijativu ponudila su mi dva događaja, koji će joj označiti početak i kraj: Međunarodni euharistijski kongres, koji se od 10. do 17. listopada 2004. održava u Guadalajari u Meksiku, te Redovna skupština Biskupske sinode, koja će se održati u Vatikanu od 2. do 29. listopada 2005. na temu: "Euharistija izvor i vrhunac života i poslanja Crkve". Kao dodatan motiv ovoj odluci poslužila mi je i činjenica da će se u toj godini u Koelnu, od 16. do 21. kolovoza 2005., održati Svjetski dan mlađih. Euharistija je životno središte oko kojega želim da se

okupe mladi kako bi hranili svoju vjeru i svoj polet. Misao o jednoj takvoj euharistijskoj inicijativi već je dugo boravila u meni: ona zapravo predstavlja prirodni razvoj pastoralnoga usmjerenja što sam ga htio utisnuti u Crkvu, osobito počevši od godina priprave za Jubilej, a to sam usmјerenje nastavio i godinama koje su mu slijedile.

Euharistija otajstvo svjetla

"*Protumači im što u svim Pismima ima o njemu*" (Lk 24,27)

Izvještaj o ukazanju uskrsloga Isusa dvojici učenika na putu u Emaus pomaže nam da u žarište stavimo prvi vid euharistijskoga otajstva, koji uvijek mora biti prisutan u pobožnosti Božjega

naroda: *Euharistija otajstvo svjetla!* U kojem se smislu to može reći, i što sve iz toga proizlazi za kršćansku duhovnost i kršćanski život?

Isus je označio sebe samoga "svjetлом svijeta" (Iv 8,12), a ta je njegova vlastitost dobro vidljiva u onim trenucima njegova života, kao što su Preobraženje i Uskrsnuće, u kojima jasno isijava njegova božanska slava. U Euharistiji je međutim Kristova slava zakrivena. Euharistijski je sakrament u punom smislu "*mysterium fidei* - otajstvo vjere". Ipak, upravo po otajstvu svoje potpune skrivenosti Krist postaje otajstvom svjetla, zahvaljujući kojemu se vjernik uvodi u dubine božanskoga života. Nije lišena sretne intuicije činjenica da slavna Rubljevljeva ikona Trojstvo na izrazit način postavlja Euharistiju u središte trojstvenoga života.

Euharistija je svjetlo ponajprije stoga što u svakoj misi služba Riječi Božje prethodi euharistijskoj službi, u jedinstvu dvaju "stolova", stola Riječi i stola Kruha. Ta veza osobito izražena iz euharistijskoga govora u Evandelju po Ivanu, gdje Isusov navještaj ide od osnovnoga predstavljanja njegova otajstva do ilustracije upravo euharistijske dimenzije: "Tijelo je moje jelo istinsko, krv je moja piće istinsko" (Iv 6,55). Znamo da je to uzbunilo veći dio njegovih slušatelja, što je navelo Petra da kao glasnogovornik ostalih apostola i Crkve svih vremena kaže: "Gospodine, kome da idemo? Ti imaš riječi života vječnoga!" (Iv 6,68). U izvještaju o učenicima iz Emausa sam Krist uzima riječ da pokaže, "počevši od Mojsija i svih proroka", što "sva Pisma" donose

o otajstvu njegove osobe (usp. Lk 24,27). Od njegovih riječi "gore" srca učenika, njegove riječi ih izuzimaju iz tame žalosti i očaja, te u njima potiču želju da ostanu s Njime: "Ostani s nama, Gospodine" (usp. Lk 24,29).

"Prepoznaše ga u lomljenju kruha"
(Lk 24,35)

Značajno je da su dvojica učenika iz Emausa, prikladno pripravljeni Gospodinovim riječima, prepoznali Gospodina dok su bili za stolom u jednostavnoj gesti "lomljenja kruha". Jednom kad su umovi prosvijetljeni, a srca ugrijana, znakovi "govore". Euharistija se sva odvija u dinamičnom ozračju znakova koji u sebi nose zbijenu i sjajnu poruku. I upravo se putem znakova otajstvo na neki način otvara očima vjernika.

Kao što sam podcrtao u enciklici *Ecclesia de Eucharistia*, važno je da nijedan vidik ovoga sakramenta ne bude zasjenjen. U čovjeku je, naime, uvijek prisutna napast da svede Euharistiju na vlastite dimenzije, dok se zapravo *on mora otvoriti dimenzijama Otajstva*. "Euharistija je preveliki dar, da bi podnosio dvoznačnosti i umanjivanja".

Nema sumnje da je najočitija dimenzija Euharistije dimenzija *gozbe*. Euharistija je rođena, uvečer Velikoga četvrtka, u ozračju pashalne večere. Ona stoga u svojoj strukturi nosi upisan *smisao sustolništva*: "Uzmite i jedite... I uze čašu... i dade im govoreći: Pijte iz nje svi..." (Mt 26,26-27). Ovaj vid dobro izriče odnos zajedništva što ga Bog želi uspostaviti s nama i što ga mi međusobno moramo razviti.

Ne može se, međutim, zaboraviti da euharistijska gozba ima i duboko i prvotno *žrtveni smisao*. U njoj nam Krist prikazuje *žrtvu jednom zaувјек ostvarenu na Golgoti*. Iako je u njoj prisutan kao uskrsli, On nosi znakove svoje muke, čiji je svaka sveta misa "spomen-čin", kao što nas na to podsjeća i liturgija uzvikom nakon posvećenja: "Tvoju smrt, Gospodine, naviještamo, tvoje uskrsnuće slavimo...". U isto vrijeme, dok uprisutnjuje prošlost, Euharistija *usmjerava prema budućnosti posljednjega Kristova dolaska*, na kraju povijesti. Taj "eshatološki" vid daje euharistijskome sakramantu dinamiku koja privlači i koja kršćanski hod obogaćuje korakom nade.

"Ja sam s vama u sve dane..."

(Mt 28,20)

Sve ove dimenzije Euharistije isprepliću se u jednom vidu koji više od svih drugih stavlja na kušnju našu vjeru: to je *otajstvo "realne" prisutnosti*. Sa svom predajom Crkve, vjerujemo da je, pod euharistijskim prilikama, Isus stvarno prisutan. (...) Zato vjera od nas

traži da pred Euharistiju stanemo sa sviješću da se nalazimo pred samim Kristom. Upravo njegova prisutnost daje ostalim dimenzijama - gozbi, spomen-činu Pashe, eshatološkom navještaju - značenje koje daleko nadilazi običnu simboliku. Euharistija je otajstvo prisutnosti, po kojem se na najizvrsniji način ostvaruje Isusovo obećanje da će ostati s nama do svršetka svijeta.

Vi, svi vjernici, otkrijte iznova dar Euharistije kao svjetlo i snagu u vašem svagdanjem života u svijetu, u bavljenju vašim zanimanjem i u najrazličitijim situacijama. Otkrijte iznova taj dar ponajprije stoga da biste u potpunosti doživjeli ljepotu i poslanje *obitelji*.

Mnogo, na posljeku, očekujem od vas, *mladi*, dok obnavljam poziv na *Svjetski dan mladih u Koelnu*. Tema koja je za taj susret odabrana - "Dodosmo mu se pokloniti" (Mt 2,2) - može dobro poslužiti da vam pokaže pravi stav kojim valja živjeti ovu euharistijsku godinu. Ponesite ususret Isusu skrivenom pod euharistijskim prilikama sav polet svoje mladosti, svoje nade i svoje sposobnosti da ljubite.

Neka do svih stigne moj blagoslov, ispunjen milošću i radošću.

Vatikan, 7. listopada, o spomendanu Blažene Djevice Marije od krunice, godine 2004., dvadeset i šeste moga Pontifikata.

papa Ivan Pavao II.

"Mi smo sada jedno..."

NATALIJA: Čini mi se da se i jest i nije promijenilo. Promijenilo se jer ipak znači to što je to sakrament. Ja osobno Josipa nekako drukčije doživljavam, a mislim da se i naš odnos produbio. Što smo više u braku, to se više volimo jer se više i poznajemo i prilagođavamo jedno drugome, odrastamo skupa, planiramo zajedno, imamo još više stvari koje nas povezuju. A, nisu se promijenili naši karakteri, mi smo i dalje isti ljudi. Josip i Natalija kakve poznajete.

Jeste li se plašili kako će to biti kada počnete živjeti zajedno?

J&N: Nismo se bojali jer kad nekoga voliš onda tu nema straha. Iako smo se pitali hoću li ja biti dobra žena, majka? Hoću li biti dobar muž? Ali pravog straha tu nije bilo.

Puno framaša koji su već duže u Frami, ne znaju kako i kamo dalje. Frama im izgleda kao da su sve to nadišli, a FSR im je još dalek. Imate li savjet za njih?

N: Mogu reći svoje iskustvo. Ja stvarno želim živjeti to franjevaštvo. Čovjek se pita jer vidi da je to nešto odgovorno i vrijedno (kao i redovništvo). Ja vidim da ne mogu svoj život zamisliti bez Krista i bez zajednice u kojoj pokušavamo živjeti evanđelje,

u kojoj imam potporu, istomišljenike, s kojom mogu moliti i dijeliti iskustva. Zato mislim da nam FSR upravo to može pružiti. Znam da nije jednostavno živjeti evangelije, pravilo Isusa Krista. Jednostavno mislim da ja ne bih mogla bez toga jer je bez toga život pretežak. Ne mogu zamisliti život bez neke zajednice (u ovom slučaju FSR-a), a svoje franjevaštvo sam pokušala živjeti, upoznati još od 1996. Sad sam udana pa ne mogu obnavljati obećanje, ali želim nastaviti u FSR-u.

J: Ni ja sam još ne znam što je to točno FSR, ali sam siguran da će krenuti pa što Bog da.

N: Baš sam primijetila kod Josipa da u zadnje vrijeme sam ispituje kad ćemo se naći kao grupa za FSR. Već godinama petkom Josip igra nogomet s prijateljima,

ali sad kad je trebao birati između to dvoje, izabrao je susrete za FSR. Sam se odlučio za to. Vidim da ga to zanima i to me raduje.

Molitva je bitna oznaka franjevaštva. Kako je vi uspjevate održavati u svojoj novoj obitelji?

J: I prije dok smo bili u vezi, a i sada dok smo u braku, molitva je jedna od onih stvari koje nas jačaju i koje zajedno radimo. Iako uvijek postoji opasnost da je zbog umora ili loše organiziranog vremena zapostavimo. Ipak, trudimo se da se na kraju dana barem zajedno pomolimo, zahvalimo Gospodinu na proteklom danu. No, mislim da trebamo još više svog vremena posvetiti molitvi.

N: Dok smo još hodali, kad god smo bili sami i imali priliku da se pomolimo, to smo i radili. Još se tako dobro sjećam naše prve zajedničke molitve. Bilo je tako ispunjeno! Nakon molitve se još više kužimo. U braku se uvijek dogovorimo što ćemo moliti. Hoće li to biti krunica ili nešto drugo... Isto tako, prije jela se uvijek pomolimo bez obzira je li to čudno našim gostima ili nije. Ipak, to je naša obitelj i toga se ne želimo odreći...

Da se vratimo na vašu svježu obiteljsku zajednicu (nadamo se da će u skoroj budućnosti postati brojnija). Možete li nam ukratko ispričati kako ste se upoznali i prohodali na Frami?

N: I mi se nadamo da će uskoro postati brojnija! Mi smo se upoznali kad sam imala 15 g. i kad sam ga prvi put ugledala, zaljubila sam se u njega. Između nas su dugo postojale simpatije, ali budući da je i meni pojam hodanja bio pomalo stran, dugo nam je trebalo da se odvažimo na taj korak. Puno smo se vidali, najviše na Frami, i na kraju smo ipak prohodali 19. 12. 1998. Do braka, 1. svibnja ove godine.

Zašto ste izabrali baš 1. svibnja za dan vjenčanja?

J&N: Pa, među ostalim, zato jer smo htjeli uvijek imati sloboden dan za našu gođišnjicu. 1. svibnja je blagdan sv. Josipa Radnika, a time i neradan dan pa smo zaključili da je to pravi datum. A ispalo je da je i dvorana za svadbu tada bila slobodna.

Možete li usporediti sebe i vrijeme kad ste tek došli na Framu i sada?

J: Pa danas, ima mnogo više novih, mlađih ljudi i čini mi se da je sigetska Frama dosta ojačala. Mnogo nas je i mislim da se sve kvalitetnije radi na Frami. Mene osobno je dosta osvijestila i promijenila me onoliko koliko sam ja to dopustio. Sada se pitam za neke stvari koje možda ne bih nikad smatrao bitnim. Iskreno, mislim da mi je dala puno "saznanja" o vjeri. Ustvari, ono što sam naučio i što je oblikovalo moje stavove, bilo je na Frami. A zahvaljujući mojoj ženi, sad sam puno uporniji. S druge strane, njezina najveća promjena jest da je naučila slušati. A otkad se udala, mirnija je i opuštenija...

N: Meni je Frama bila veliki oslonac. Imala sam 16 g. kad sam došla na Framu i tada sam nešto tražila. Tu sam mnogo čula, ojačala me i obogatila, i u vjeri i u ljudima. Upoznala sam samu sebe. Učila sam se davati, slušati, komunicirati. I još uvijek to moram učiti. Pa i sada, nakon toliko godina na Frami, vidim da se još uvijek mogu oduševiti. Primjer za to mi je baš i Marš 2003. za koji jednostavno nemam riječi. Mislim da je ova naša generacija framaša puno napravila i dosta toga dala sigetskoj Frami te smo joj pomogli da stane na svoje noge.

Tko donosi odluke u braku?

J&N: Mi za svaku odluku koju donosimo najprije razgovaramo. Stvarno nema toga

o čemu ne pričamo jer ako sami donešemo odluku za koju znamo da se ovom drugom neće svidati, ne bi nam bilo drago. Uostalom, mi smo sada jedno...

N: Jedna od sitnica, ali važnih sitnica jest da me Josip čak pita može li ići na nogomet s prijateljima ili sam ja možda mislila da negdje izademo skupa tada. Baš o svemu pričamo... Još dok smo hodali smo mnogo pričali i zaključili da nema ništa bez dogovora i razgovora. Tako da sve to potječe još iz veze.

Koji vam se događaj s Frame usjekao u pamćenje?

J&N: Jubilej mlađih u Rimu je ono što nam je najviše ostalo u sjećanju. Tor Vergata i tolike tisuće mlađih, zajedništvo, vrućina. Ma, nešto fenomenalno!

N: I naravno, meni je poseban bio taj Marš 2003. Potpuni oprost, Porcijunkula... Osjećala sam se tako divno poslije Porcijunkule, sretno i ispunjeno da nisam htjela više ikad grijesiti. Bio je to na poseban način moj susret s Bogom.

Za kraj, koji su vaši daljnji planovi vezani za rast u franjevačkoj zajednici?

J&N: Pa djeca, da se Frama nadopuni! Osim toga, želimo ustrajati u našem hodu u FSR-u, uz Božju pomoć, te s framašima koji se isto tako spremaju u FSR datu novu dimenziju, svježinu ovom našem bratstvu i tako možda novim generacijama otvoriti put. Želimo kroz naš brak i našu obitelj istinski živjeti franjevaštvo.

Razgovarali: Siniša Pucić i Ana Fruk

Frama Požega

Slavonijo, tko te nije volio...

Subota je, kišni dan, a brat moj i ja u zadnji tren uslišavamo molbe uredništva TAU-a. I rekoh dok se naše sestre friziraju i manikiraju ovaj sretni dan (dolje objašnjen), hajde da upregnemo nas dva ono malo što imamo i sjetimo se starih dana! Ipak, ne kaže li se 'Historia est mater vitae' ili po naški 'Povijest je dosadna', također 'Cuneus cuneum trudit' - 'Što se mora nije teško, a kad stisne još je lakše, he,he!'

Slavonska Atena

Taman prije 10 godina zainatila se naša slavonska Atena (garant ovo niste znali), srećom imavši uza se marljivog patera Venancija i ostalu mladariju, pa smo i mi skupili ovce na okup i osnovali (za provinciju hvale vrijednu) Framu Požega! Odmah smo se primili opasnog posla i prihvatali sve dokumentacije u ruke i kad smo vidjeli da moramo imati predsjednika ni pet ni šest već mi izabrasmo našeg dobrog starog Joakima. I dok su ljudi polako učili i muku mučili što je to Frama, dolazili su na naše marljive susrete i sami sudjelovali u njima, eto ti došao premještaj i naš prvi duhovni asistent mora otići. I dok smo svi još upoznavali novog duhovnog vodu, fra Smiljana, on je marljivo učio kako biti što ludi (ipak lude svjetla izabra Bog da posrami mudre), a da pritom ostane sabrano normalan. I tako mnogi ga upoznaše i skupiše se na našim susretima veliki broj članova (čitajte troznamenkasti!). Nakon njega došao nam je fra Josip Vrbanec. Osim što je dobio službu gvardijana u našem poznatom samostanu, dobio je zadatak da nad nama bdiće na našim susretima. Tek što je ušao u štos kako se to radi s nama Požežanima (vjerujte, to nije lako, ali je časno) morao nas je napustiti i njegove postrojbe je zauzeo sretnik fra Zvonko Lutrović. Imali smo tu čast da mu

budemo prva Frama s kojom je ikada radio. Prvi susret s time i odmah čovjeka (ni krivog ni dužnog) zapadnemo mi. Imao je tu sreću što je taman u provinciju došao novi đakon i dobio je mjesto službovanja Srce Slavonije (čitajte: Roko Palic). E, kad smo vidjeli što on to zna i umije i kad shvatismo da je dovoljno lud da nas vodi, mi ga uhvatili u naše ruke i prepustili se njegovu djelovanju (sva slava ove Frame mu je vječno uručena). Njegov odlazak je bio za nas poput prekida s curom (za cure: s dečkom): tako bolan, tako lijepa sjećanja i vjerovanje da ćemo se opet sresti u pravome zajedništvu. Nakon njega, dolazi nam, čovjek niska rasta (čitajte: 205 cm) fra Mijo Tikvić. S njim nam nikad nije dosadno, ako ništa drugo koliko je visok uvijek ima snijega na njegovoj kosi (zname da na planinama ima stalno snijega), pa se možemo grudati, a posebice volimo njega "grudati" (zbog visine, jer dok mu to sve dode do glave koja je na visokom mjestu, mi često izgubimo živce, pa nam ne preostaje ništa drugo). Eto, čovjek je došao na pravu kušnju, vjerojatno najveću u životu: kako nakon Roze nastaviti tako aktivno djelovati (framaši znaju formula, ali neka se on sam muči, ipak mu je to dužnost. Za ostale framaše, samo da znaju, formula glasi $s=(a/2)xt^2$).

Franjina biljčica

Nisu ni bili ludi ti Rimljani kad su nam šor prozvali Vallis aureom, kako bi se kazalo - Zlatnom dolinom! Uzgajali smo kvalitetno, ubirali zlatne plodove i stvarali uzorne Božje ovčice! Tako nam se otelo iz krila najveće Blago, Bogu najmilija Ovčica, Franjina Biljčica - sestrica Iva Lisac - otišla vam ona nama u klarise da bi bila Bogu bliža i milija kao sestra Marija Klara od Djeteta Isusa. Kako znamo da se je stigla, u tom svom kratkom ali od nas sviju

bogatijem framovanju, smijati diljem cijele naše provincije, nadamo se da su mnogi imali tu čast da osjetite tog, glavom i bradom, Božjeg duha u njezinoj blizini! A ako vas je dotako taj Božji stvor uuuuu... znajte da ste stigmatizirani za cijeli život - blago vama (a i nama, naravno)!

Pastir Mijosav

Tu i tamo nas imade xx (30) pod diktorskem, ovaj - dirigentskom palicom drugarice predsjednice gore malo prije spomenute Katarine Sušilo(vke)! I to sve uz nisakimusporedivom paskom plahog nam pastira Mijosava Tikvića! Rekli bi neki - neka, pomalo! Sve što valja polako se izgrađuje, a mi moremo imati pouzdanja u našu mladariju koja ima da na brzinu skuži što je to framaštvo i što je taj Franjo uopće htio! Skužili jesu što je čistoća - pjevaju od svega srca, iz svega glasa 'čiste' tonove po uzoru na sestru Ivu (koja naravno nije imala sluha).

A jesmo se raspisali... zato još malo ukratko! Frama ko frama, beremo i mi cvijeće, nesemo jaja za Uskrs, ovaj, farbamo ih, susjede rješavamo korova iz bašči (za neke od vas - vrtova) tako da im izrežemo breze pa im naravno prodajemo nazad zakamuflirane kao šibe

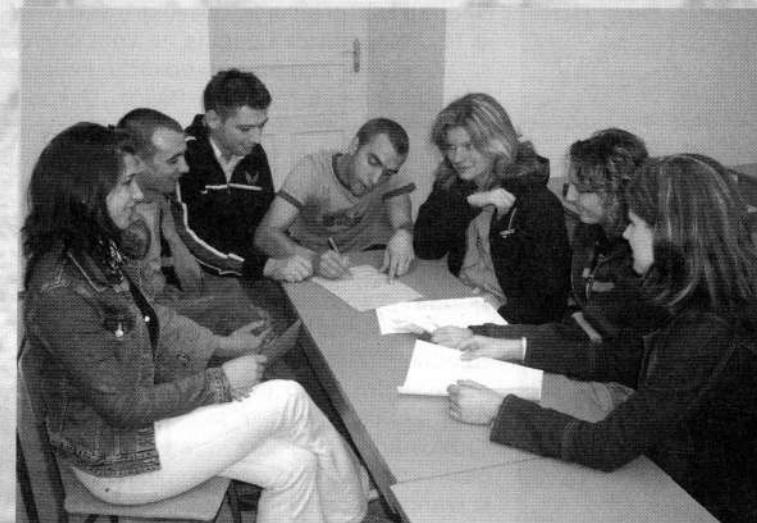
za sv. Nikolu, više manje uspješno nacrtamo dvaput godišnje čestitke (koje neki dobiju, a neki i ne, a štaš?!). Imamo mnoge ovlasti, što nam ih dadne naš dugotrajni župnik fra Marijan, pa tako pjevamo na misi u 11.30 sati, čitamo, a ponekad i poslušamo propovijed gore spomenutog Mijosava! Odemo tu i tamo u Kazneni zavod da vidimo koji smo sretnici što smo na slobodi, a od odlaska najdraže nam je, poput pravih framaša, otići kod nekog na kolače (večera nije isključena). Odamo počast vjernim nam mrtvima svake godine na Svi svete u 20.00 sati, gdje uz 90-minutno grijanje sa svjećama održimo pravi pravcati program! Ostala mala djelovanja vam nećemo pričati, to zname i sami, i vi bar malo djelujete, pa nas i razumijete. A ovo sigurno nemate: "Popravi mi Crkvu, Franjo!!!". Da, to je onaj naš famouzni igrokaš koji je obratio mnoga vaša srca (za obračun plaće javite se fra Rozi, njemu ste dužni dionice. Ipak je on poslušao glas ludog Hrce koji mu je tako što i predložio). Imamo našeg maestra Gorana koji je u zadnjih par godina stvorio zavidan mali vokalno-instrumentalni orkestar koji je već imao par gostovanja, što je, nadamo se, za pohvalu! Zato, što se čeka, telefon u ruke i zovite nas! Ajme dosta, što ne kažete!

Mislimo, ne mogu se takva povijest i sadašnjost ukratko opisati zato ne zamjerajte!

E da, samo da vas podsjetimo: Gdje se na godinu ono slavi kapitol Frame?!

Mir i dobro!

Izaslanstvo Frame
Požega
(Hrca i Mima)

In memoriam

ČUDESNI SU PUTOVI GOSPODNIJI

O mnogim stvarima u životu, onim težim, teškim, bolnim temama nikad nisam razmišljala. Gledala sam na svoj život kao na neko savršenstvo i smatrala sam da on jednostavno takav mora biti. Moje se razmišljanje na tome, sada gledano, niskom nivou, naglo okrenulo u utorak 23. studenog 2004. oko 20.30 sati. Naime iznenada, u hipu, izgubila sam jednu od najvažnijih osoba u svom životu - svoju sestru Maju. Zapravo, i ta rečenica spada u ono moje razmišljanje - "na niskoj razini". Premda je prošlo tek nekoliko dana, shvatila sam da je nisam izgubila, već da je sada imam više nego ikada.

Nikad nitko neće zaboraviti njezin širok osmijeh, osmijeh koji nikad, ali absolutno nikad nije silazio s njezinim lica; i sreću i veselje koje je sijala gdje god je kročila. Uistinu, bila je andeo, Božji andeo, kojega nam je on posudio na određeno vrijeme, da nam krasiti život optimizmom i dragašću.

Sada je vrijeme da pokažem i nastavim živjeti po primjeru kojemu me ona naučila. Hvala ti, Gospodine, na Maji. Čista srca mogu reći da sam ponosna što mi je bila sestra. Sto mi jest sestra.

Maša Kožić, Frama Virovitica

Našao sam ga i On je našao mene
moj Bog koji me voli.

Našli smo se tražeći jedan drugog
i našao sam ga u sebi
jer živi u meni i za me
i ja se njemu radujem
Od ikona bili smo skupa
i do konca će mi biti pratilec
moj Bog.

J. Pupatić

BIVŠI FRAMAŠ MAGISTRIRAO CRKVENO PRAVO

Član Hrvatske franjevačke provincije Sv. Ćirila i Metoda, fra Ratko Radišić, Zagrepčanin i framaš od početaka, magistrirao je 17. studenoga 2004. na Papinskom učilištu "Antonianum" u Rimu iz kanonskoga (crkvenoga) prava. Uz pismeni rad o povjeravanju župa redovničkim zajednicama, s osvrtom na situaciju u Provinciji, položio je i ispit iz poznavanja Zakonika kanonskoga prava (De universo Codice), te magistrirao s izvršnim uspjehom.

Fra Ratko je stupio u Red manje braće potaknut upravo iskustvom hoda i života u Franjevačkoj mlađeži - Frami. Nakon studija teologije na Katoličkome bogoslovnom fakultetu u Zagrebu bio je godinu dana kapelan u Đurđenovcu, a potom odlazi na postdiplomski studij u Rim. Čestitamo mu na postignutome akademskom stupnju i želimo uspjeh u nastavku studija.

fra Krunoslav Kocijan

FRA ROZO ZAREĐEN ZA SVEĆENIKA

Natpis "Ti si svećenik dovjeka" osvanuo je 16. listopada ove godine na koru crkve sv. Franje u Zagrebu u povodu svećeničkoga redenja fra Roze Palića. U spomenutoj crkvi fra Rozu je zaredio biskup i misionar iz Perua, fra Gerard Žerdin, a na svečanom misnom slavlju sudjelovali su i mnogi svećenici, braća franjevci, rodbina i brojni prijatelji, među kojima su bili i framaši, većinom s Kaptola. Neki od njih, u sklopu kaptolskoga zbora "Snagom Duha", predvodili su liturgijsko pjevanje zajedno s franjevačkim bogoslovima. Mladu misu fra Rozu je slavio odmah drugi dan, 17. listopada, u sigetskoj crkvi Sv. Križa. Ako vas zanima koje je svećeničko geslo odabrao fra Rozu, pročitajte ulomak iz Ivanova evanđelja, točnije lv 19,26.

Vlatka Katkić

FRAMA - odsada i službeno u srcu Europske unije

Javljam vam se iz Beča, gdje je na blagdan svetog Andrije apostola, 30.11.2004., osnovano novo bratstvo Frame Crkve u Hrvata. U bečkoj Hrvatskoj katoličkoj misiji je toga dana jedanaestero mladih dalo

svoja prva obećanja, a jedna djevojka je svoja obećanja obnovila. Obećanja je primio fra Milan Krišto, provincijski duhovni asistent Frame. Nakon samog obreda obećanja izabran je i prvo vijeće u sljedećem sastavu: Ružica Marković, predsjednica; Ivo Baotić, dopredsjednik, te Toni Piplica i Tamara Lubar kao vijećnici. Bratstvo Frame se u Beču pod tim imenom okuplja već od 1995. godine, ali smo se tek sada odlučili na službeno osnivanje Frame. Za nas se brine naš duhovni asistent fra Franjo Jurinec.

Mi vas sve u domovini pozivamo da i nas upoznate te vas pozdravljamo našim franjevačkim pozdravom: MIR I DOBRO!

Ivo Baotić, Frama Beč

17. listopada - važan dan za bjelovarske framaše

Franjevačka mlađež
Bjelovara grada
dala je obećanja
17. listopada.

U crkvi svetog Antuna
obećanja smo dali,
da ćemo biti poslušni,
ponizni i mali.

Prijatelji naši
i dragi framaši
došli su k nama
sa svih strana!

Isusa smo slavili,
pjevali i hvalili,
a onda smo svi
na hranu navalili.

Bio je to zaista
jedan predivan dan.
Isus je pokucao na naša srca
I tu pronašao stan!

Hvala svima koji su
nam dali podršku!

Natalija Letica, Frama Bjelovar

BOLJE (NE) MOŽE

Kako je svima već poznato, druga nedjelja u mjesecu studenom rezervirana je za obećanja Frame Čakovec. No samim obećanjima prethodila je duhovna obnova koju nam je održao fra Slavek iz Koprivnice. Tako smo se u subotu u 14 sati okupili u našoj samostanskoj dvorani kako bi upili svaku poruku koju nam je fra Slavek uputio. Govorio nam je o euharistiji i o tome što bi trebalo činiti kako bi djelovanje naše zajednice, Frame, bilo što kvalitetnije. Nakon nagovora podijelili smo se u skupine gdje smo također razgovarali o našem bratstvu, što je pozitivno kod nas, a što negativno. Najviše nam se dojmila igra sa srcem, gdje smo jedni drugima istaknuli osobine koje kod nas smatramo pozitivnima, a isto tako smo se ispričali za neki naš loš postupak ili negativno ponašanje prema toj osobi. Baš kad smo se najbolje raspršili morali smo završiti jer nam je do mise još ostalo malo vremena koje su neki iskoristili za isповijed, a oni koji su to učinili ranije potražili su okrijepu u obližnjoj pekarni. Okrijepljeni i u duhu i u tijelu pristupili smo slavlju euharistije.

U nedjelju smo se u 9.45 okupljali u Katoličkom domu, ponosno pokazujući kolače koje smo sami ispeklili ili su u nedostatku vremena u pomoć priskočile naše drage mame. Kako to kod nas uvijek biva neki su malo kasnili pa smo probu za sam obred obećanja obavili bez njih (no ne brinite svi su oni stigli do početka mise). Tako smo radosnih lica nas petnaest koji smo obnavljali obećanja i Karlo koji je dao po prvi put krenuli u procesiji u crkvu gdje smo zajedno s drugim framašima i vjernicima naše župe slavili Gospodina.

Obećanja ne bi bila obećanja kad nakon mise ne bi bilo bogatog čašćenja hranom u Katoličkom domu, a i nezaobilaznog pjevanja svega što nam je palo na pamet. I eto još su jedna obećanja iza nas, manje nas je nego ijedne godine do sad no vjerujemo u onu često izgovaranu izreku : "Nije bitna kvantiteta nego kvaliteta!" Zahvaljujemo fra Slaveku na duhovnoj obnovi, fra Milanu na propovijedi u nedjelju, framašima iz Koprivnice, Varaždina i njihovom fra Draženu, Frami Kloštar Ivanici i fra Tomislavu, uvijek dragim nam Sigećanima Ani i Goranu, te onima koji su prešli dalek put kako bi bili s nama, Frami Trsat (Martina, Ana i Tomo), a na samom kraju zahvala ide i našem fra Iliju na iscrpnom fotografiranju, Tutićima na pomoći u pjevanju i sviranju te našem duhovnom asistentu fra Dragecu koji i dalje vjeruje u nas, moli za nas i brine se kako bi ustrajali u onome što smo te vjetrovite nedjelje obećali. Svima onima koji niste uspjeli ove godine biti s nama i dijeliti našu radost poručujemo da ne brinu jer biti će ako Bog da i sljedeće godine naša obećanja pa tako već sad počnite planirati put u Čakovec drugu nedjelju u studenom. Voli vas Frama Čakovec! :o)

Ljubica Nedeljko, Frama Čakovec

ZAR JE I BOG PONEKAD NEODLUČAN

Nakon što smo prije dva tjedna dana ponovno obnovili ili pak prvi put dali obećanja, dana 19. studenog 2004. godine održani su izbori za vijeće mjesnog bratstva, te za predsjednika Frame Karlovac. Odluka nipošto nije bila laka što potvrđuju čak tri kruga glasovanja za vijeće. Za našu dragu braću (Josip Čubrić, Domagoj Grgeljac i Katarina Šegina) koji su odbarani već u prvome krugu, nije bilo dileme, dok smo na Tantalove muke još malo "bacili" Josipa Beljana i Luciju Kumić, također nam dragu braću, koji su imali velik broj glasova, ali još uvijek nedovoljan. I kada smo već mislili da ćemo noć provesti glasujući, gle čuda, Josip i Lucija su ipak skupili dovoljan broj glasova, te pobijedosno ušli u vijeće. No, tu nipošto nije bio kraj našem glasovanju. Izbor za predsjednika je bio nešto lakši, te je u prvom krugu glasovanja titulu predsjednice ponijela Katarina Šegina. Nakon toga su ponovno uslijedila tri kruga za izbor potpredsjednika gdje su se žestokom borbom, s najvećim brojem glasova, borili Josip Čubrić i Domagoj Grgeljac. No, zašto bi bilo jednostavno kad može i komplisirano? S istim brojem glasova, momci su pristupili bacanju kocke. Prvo bacanje, bacili su isto. Drugo bacanje, bacili su isto. Treće bacanje, ma zamislite, bacili su isto. I konačno, četvrto bacanje bilo je dobitna kombinacija za novog nam potpredsjednika, Josipa Čubrića. I tako smo se mi, znajući kako je u bacanju kocke prisutna jedino Božja ruka, upitali: "Zar je i Bog ponekad neodlučan?"

Petra Polović, Frama Karlovac

DESET GODINA FRAME KARLOVAC

Večernja Sv. misa, 7. studenog 2004. godine. Crkva ispunjena ljudima kao šipak košticama. Razlog? Dvostruko slavlje Frame Karlovac. Za vrijeme mise, 18 framaša dalo je obećanja, neki prvi put, a neki već to teško i broje. Nakon mise uslijedila je predstavljanje. Uz pomoć suvremenog prijenosnog računala, skupocjenog projektoru i vrlo jeftinog platna, prikazali smo deset godina našeg postojanja. Pljesak prepune crkve bio je samo još jedan dokaz da činimo pravu stvar.

I kad svi pomisliše da je kraj, nije kraj!!!! Na trgu ispred crkve uz zapaljene baklje i prskalice zapjevasmo "Sa svetim Franjom". Iako smo noć pretvorili u dan, kiša je uporno močila ulice, pa se preselismo u našu dvoranu. Torta, kolači, obilje soka, tek nešto malo vina i, naravno, KARLOVACKO! Pjesma pjesmu slijedi, a vrijeme brzo prolazi. Gosti, tj. naša braća i sestre iz Čakovca, Kloštra, Sigeta, s Trsata, polako se razilaze i ostajemo samo mi. A mi smo tu ionako već deset godina. Lijepo je bilo te večeri biti dijelom zajednice koju neki već desetljeće nazivaju FRAMA KARLOVAC.

Josip Čubrić, Frama Karlovac

OBEĆANJA FRAME KOPRIVNICA

Hm. Zasigurno prepostavljate što se krije iza ovog naslova gore. Dakle, 6. studenog 2004. godine Gospodnje, prve subote u mjesecu, FRAMA Koprivnica imala je svoja četvrta obećanja otkako je osnovana u našem gradu. Mandat življjenja evangelja produžen je za još jednu godinu. Na obećanjima se okupilo puno mladih framaša iz

bližih mesta: od Kloštra, Bjelovara, Sigeta, Varaždina, Čakovca, Virovitice pa sve do Trsata (tri vrijedna Trsačanina). Misno slavlje započelo je u 18.30 sati procesijom nas framaša i fratara kroz crkvu koja je bila u skoro potpunom mraku. Svaki framaš nosio je svoju svijećicu kao simbol Kristove blizine koja će nas pratiti u življenu evanđelja baš onako kako je to Franjo činio. Za tu smo milost molili i na misi koja je bila upotpunjena fra Milanovom propovijedi u Duhu. Zaista, ne može se služiti dvojici gospodara. Od bogatstva nema ništa već je Bog onaj koji sve daje na uživanje.

Četvero mladih ušlo je u Framu što je odraz djelovanja Duha Svetoga među mladima.

Jedna framašica izrekla je svoje prvo "Evo me" što je u srcima nas ostalih izazvalo veliko veselje i radost što je Krist tako snažan i u toj jednoj, ali vrijednoj framašici. Nas jedanaest obnovilo je svoja obećanja i ponovo se posvetilo službi Kraljevstva Božjega.

Nakon već spomenutog euharistijskog slavlja, življene radosti i framaške otkačenosti nastavilo se i u našim prostorijama. Pripremili smo i kratki zabavni programčić. Spomenimo samo glasovitog "Big Brothera" (ili možda iz viđenog, "Pig Brothera") kojim smo htjeli pokazati kako ta prolazna "tvorevina" koja se masovno gleda nema nikakvu moralnu poruku koja je mladima danas itekako prijeko potrebna. Bilo je i novih rap-skladbiča na temu naših obećanja + plesna točka. Uz hranu, razgovore i pjesmu, Bogu smo bili zahvalni na svim tim dobročinstvima koje nam je darovao. Do sljedećeg videnja, PAX ET BONUM! :-)

P.S. Hvala fra Tomi na zanimljivoj duhovnoj obnovi te sviračima koji su se ZAISTA trudili (svaka čast).

Ana Oreški, Frama Koprivnica

SLAVLJE U SLAVONIJI

Obećanja smo proslavili 21. studenoga 2004. godine u našoj crkvi. Četvero framaša prvi put, a sedmoro drugi put reklo je Bogu: "Evo me!" Euharistijsko slavlje predvodio je fra Milan uz koncelebraciju fra Marina. Na euharistiji bili su prisutni framaši iz Osijeka, Otoka, Iloka, Vukovara-Borovo Naselje, Đakova, Vinkovačkog Novog Sela, zatim predstavnici Frame u nastanku u Sikirevcima te fra Siniša koji je predstavljao Framu Vukovar. Nakon euharistijskog slavlja otisli smo u salu umirovljenika gdje smo nastavili zajedništvo uz pjesmu, ples, igrokaze...

U petak, 26. studenoga 2004. godine, imali smo duhovnu obnovu koju je vodio fra Marin. Nakon nje slavili smo što su nam kroz obred primanja pristupile tri nove sljedbenice sv. Franje. Sve je proteklo u radosti koju nadahnjuje Duh Sveti. Bogu hvala za sve! Hvala svima koji su nas došli podržati, te onima koji nas se sjećaju u molitvama.

Neka nas sve Gospodin blagoslov i licem svojim obasja naš put!

Ivana Bilić, Frama Privlaka

Na obećanjima predavanje Zlatka Sudca i koncert FIDES

Frama Varaždin proslavila je svoja obećanja 24. listopada. Bilo nas je petero prvoobećanika, sa čak dva internacionalca (iz Dubrovnika i Bosne)! Jedanaestero je framaša obnovilo svoja obećanja. Naši smo se na starom mjestu u staro vrijeme, točnije u franjevačkoj crkvi Sv. Ivana Krstitelja sa početkom u 18:30 sati. Nismo primjetili ničije kašnjenje - ipak smo mi najpoznatiji po tome! Slavlje je bilo pravo franjevačko čemu je pripomogla nadahnjujuća propovijed našega fra Milana! Nakon mise pošli smo okrijepiti naša tijela, pošto smo okrijepili duše! Imali smo i posebnog

gosta iznenadenja, a ove godine je to bio vlč. Zlatko Sudac koji nas je nadahnuo svojim predavanjem, a nakon toga je uslijedio koncert Fidesa - I ONDA JE SVIZAC ZAMOTAO ČOKOLADU!!! Šalu na stranu, od srca zahvaljujemo svim framašima što su kao prava braća bili uz nas u tim svečanim trenucima kada smo svoje živote povjerili Kristu - iz Čakovca, Koprivnice, Virovitice, Kaptola, Trsata, Kloštar Ivanića i svima ostalima. Ako smo koga izostavili (mea culpa), najdublje se ispričavamo.

Zahvaljujemo i svim fratrima, a moramo istaknuti fra Zorana Bibića koji nam je održao duhovnu obnovu tјedan dana ranije! I sad kad je svečanost davanja obećanja prošla, sve je ustvari tek počelo! Idemo u svijet zaživjeti ta obećanja svjedočeći za Krista, jer On je postao naš put kojeg nam je sveti Franjo pokazao!!! Doviđenja i dojdite nam opet! Mir i dobro!

Alen, Frama Varaždin

OBEĆALI SMO...

Mjesno bratstvo Virovitica, 10. listopada 2004. g. proslavilo je svoja obećanja. Spomenuti datum, nedjelja, protekao je u pripravi onih koji su odlučili obećati Bogu život na putu ostvarenja kršćanskog poziva. Želja je od tada živjeti trudom po uzoru serafskoga Oca Franje u službi života obogaćenog tragom kreposti siromaštva, poslušnosti i čistoće. Fra Milan Krišto je pred samo slavlje prigodno održao nagovor i uputio nas za spremnije i zauzetije slavlje spomenutog obreda i time cijelog daljnog života obilježenog time. Osamnaest članova obnavljalo je svoja obećanja dok ih je troje izreklo prvi puta. Ovim kratkim izvještajem šaljemo riječi pozdrava i zahvale svima koji su kao predstavnici svojih bratstava posvjedočili veličinu crkvenog zajedništva i bratskom prisutnošću i podrškom uljepšali slavlje obreda i ono slavlje kasnije. Mir i dobro!

Ivan Mikolić, Frama Virovitica